

Puteți lua loc... Vă salut pe toți în Numele scump al lui Isus Hristos, Domnul nostru, mai ales pe cei ce au venit din alte țări sau din alte locuri. [fratele Frank salută alți frați – n.ed] Pot să întreb cine este pentru prima oară într-o adunare ca aceasta? Este cineva care nu știe ce a făcut Dumnezeu în vremea noastră? Cred că toți știți ce a făcut Dumnezeu... Dar acum este necesar să știm ce face Dumnezeu în prezent. Sunt mulți care știu ce a făcut Dumnezeu pe vremea fratelui Branham, și ei nu știu ce face Dumnezeu acum. Tot așa a fost și pe vremea Domnului nostru. Se vorbea despre Moise, despre Avraam, dar Domnul nostru a spus: „Dacă l-ați crede pe Moise, m-ați crede și pe Mine. Dacă l-ați crede pe Avraam, M-ați crede și pe Mine, pentru că Avraam a văzut ziua Mea și s-a bucurat”. Deci, întotdeauna este important să trăim conform Cuvântului lui Dumnezeu făgăduit.

Fratele nostru din Kinshasa a împărtășit deja multe gânduri minunate. Sper că și acești doi frați au fost bineveniți. Da, noi îi apreciem foarte mult pe frații noștri din Kinshasa. Cred că în Kinshasa am avut cea mai mare adunare: 22 de mii, cred, pe stadion. Ceea ce a făcut Dumnezeu a fost pur și simplu minunat.

Eu nu sunt aici ca să predic, ci ca să am pur și simplu părtășie cu voi, și să împărtășesc câteva lucruri din Cuvântul prețios al lui Dumnezeu. Vă rog să rețineți pentru totdeauna: Noul Testament începe cu împlinirea profețiilor din Vechiul Testament. Noul Testament se încheie cu împlinirea făgăduințelor dinaintea revenirii lui Hristos, și cu revenirea lui Hristos. Ioan Botezătorul a fost un profet făgăduit. Domnul nostru a spus: „Dacă veți primi un profet în numele unui profet, veți primi răsplata unui profet.” Un profet autentic nu-și pregătește niciodată calea lui, ci întotdeauna pregătește calea Domnului. El niciodată nu vorbește despre Sine, ci întotdeauna arată către Domnul.

Deci, înțelegem din sfintele Scripturi, că la prima venire a lui Isus Hristos, Domnul nostru, s-a împlinit Isaia 40.3: „*Un glas strigă: Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!*” În Mal. 3.1 citim: „*Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea*”. La împlinirea vremii, îngerul Gavril s-a coborât din cer – Luca 1 – promițând că se va naște Ioan Botezătorul. Și îngerul Gavril i-a spus lui Zaharia: „*Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie...*” ca să pregătească căile Domnului”. Două lucruri sunt foarte importante. „*Să întoarcă inimile – inimile.*” „*Inimile părinților la copii*” – nu capul, ci inima. Dumnezeu vorbește inimii. Descoperirea divină vine în inimă. Mai întâi auzim făgăduințele lui Dumnezeu, apoi credem ce a promis Dumnezeu, și după aceea ne este descoperit. Luca 1.16-17: „*să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El*”. Acum avem din nou o făgăduință, în Mal. 4: „*vă voi trimite pe profetul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată*”. Ioan a venit înainte de a începe ziua harului, acum 2000 de ani. Isaia 49.6-8 vorbește despre ziua mântuirii; 2 Cor. 6.2, vorbește despre ziua mântuirii. [...] Ca să știți ce este ziua Domnului trebuie să citiți în Scriptură, trebuie să citiți Isaia 13 de la v. 6; citiți în tot Vechiul Testament ca să știți ce spune Scriptura despre ziua Domnului. Apoi mergeți în Mat. 24 – „*soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei înainte de a veni ziua Domnului cea mare și înfricoșătoare*”. Apostolul Petru se referă la asta în prima lui predică: Fapte 2.20: „*soarele se va prefăce în întuneric, și luna în sânge*”. Mergeți în Apoc. 6, la pecetea a șasea, când soarele se prefăce în întuneric, și luna în sânge. Mergeți la 1 Tes. 5, „*ziua Domnului va veni*”. Puteți merge la multe versete. 2 Pet. 3.10, „*Ziua Domnului însă va veni... trupurile cerești se vor topi de mare căldură*.” Deci, ziua Domnului este descrisă în Vechiul Testament și în Noul Testament, și noi înțelegem din Scripturi că la sfârșitul vremii harului, Dumnezeu trebuie, și va așeza din nou toate lucrurile. Prima și ultima predică trebuie să fie la fel. Ultima predică trebuie să fie la fel cum a fost și prima.

Și aici aș dori să vă arăt ceva: înainte de a fi ținută prima predică, a avut loc turnarea Duhului Sfânt. Înainte de a fi ținută ultima predică, trebuie să aibă loc turnarea Duhului Sfânt. Iată punctul principal: Petru ar fi putut vorbi 10 ceasuri, și nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar datorită turnării Duhului Sfânt, prezența directă a Dumnezeului Atotputernic, și toți credincioșii într-un singur gând... Deci: Petru predica, și Duhul Sfânt lucra. Duhul a dat descoperire divină. Acest lucru trebuie să se repete înaintea revenirii lui Hristos. Mi-ar place să trăiesc adunarea în care întreaga biserică este umplută cu Duhul Sfânt, cu o inimă și un suflet, și mii de oameni să vină la credință – așa cum la prima predică au fost adăugate 3000 de suflete. Era Duhul Sfânt, nu apostolul Petru... el era omul lui Dumnezeu, dar Duhul Sfânt a făcut lucrarea.

Știți, eu am ascultat predicile fratelui Branham, mai ales cele din anii '40 – am fost copleșit. Și el întotdeauna spunea: „nu sunt eu, ci este Dumnezeul cerului, care este prezent în acest loc.” Iubiților, trebuie să avem atmosfera corectă, pentru ca Dumnezeu să lucreze ceva în mijlocul nostru. Trebuie să ne rugăm, trebuie să credem, dar de asemenea trebuie să ne primim unii pe alții așa cum ne-a primit și Dumnezeu pe noi în Hristos, și să fim o inimă și un suflet.

Știți, am avut privilegiul de a-l cunoaște personal pe fratele Branham – l-am cunoscut vreme de 10 ani, din 1955 până în 1965. Eu am văzut zilele biblice cu ochii mei. Am auzit lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu în adunări, și cred din toată inima că fratele Branham a avut o slujbă reșezată – o slujbă evanghelistică, o slujbă de

învățătură, o slujbă profetică, o slujbă de vindecare: toate slujbele unite în slujba lui. Dar Scriptura mai spune de asemenea că Dumnezeu a pus diferit slujbe în trupul lui Hristos. Acum trebuie să sosească timpul când slujbele să se recunoască între ele, ca între noi să nu fie nici un fel de gelozie. Este loc pentru fiecare rob al lui Dumnezeu. Și fiecare rob autentic al lui Dumnezeu, va avea o slujbă pentru zidirea trupului lui Hristos, și niciodată pentru a provoca dezbinare, niciodată pentru a se prezenta pe sine, niciodată pentru a vorbi rău împotriva cuiva, sau despre cineva – ci doar pentru a-L sluji pe Dumnezeu, conform chemării divine. Acest lucru este foarte, foarte important.

În mesajul acestui ceas, avem cea mai mare tragedie de pe pământ, pentru că trupul lui Hristos este rupt, rupt, rupt. Și de ce? Pentru că unii frați se cred ceva, cred că știu ceva, și răstălmăcesc afirmațiile fratelui Branham, lăsând Biblia la o parte, și luând numai afirmațiile fratelui Branham. Și fiecare frate ia afirmațiile care se potrivesc în șablonul lui. Și știți ce trebuie să facem? Fiecare afirmație trebuie să o ducem înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu, să fim siguri că noi predicăm Cuvântul lui Dumnezeu.

Revenind la primul gând, Dumnezeu face toate lucrurile conform Cuvântului Său. Slujba profetului din vremea noastră a fost o slujbă de reșezare. Dacă citiți în Vechiul și în Noul Testament, despre slujba lui Ioan Botezătorul, este folosit întotdeauna cuvântul „a pregăti”. Dacă citiți despre ultima slujbă, este folosit cuvântul „reșezare”. Isaia 40.3: „*Pregățiți...*”, Mal. 3.1: „*va pregăti*”, Luca 1.17, 76, Marcu 1.2-3 – pregătire, pregătire, pregătire. Dar când este vorba despre ultima slujbă, este folosit cuvântul „reșezare” – a aduce înapoi la starea de la început. Astfel, noi înțelegem din sfintele Scripturi, slujba fratelui Branham.

Și repet, socotesc ca un mare privilegiu faptul că l-am cunoscut personal pe fratele Branham. Dar au fost mulți care l-au cunoscut personal. Trebuie să-L cunoașteți personal pe Domnul, trebuie să cunoașteți personal Scriptura, trebuie să avem o legătură personală cu Domnul. Toți frații slujitori trebuie să aibă o chemare la slujbă. O pot spune: am fost în același autoturism cu fratele Branham, am mâncat cu el la aceeași masă, am fost în adunările lui din Germania și SUA, am servit ceaiul la el acasă – a fost minunat. Dar legătura mea cu fratele Branham n-a fost una firească, ci una duhovnicească. În 1955, când l-am auzit pe fratele Branham, o săptămână, de sâmbătă până duminică următoare, am plâns în adunări. Dar partea principală este aceasta: din prima adunare a fost în inima mea o dorință: să știu ce crede acest bărbat, să știu ce învață el. Știam că nimeni n-ar putea să facă lucrurile care se întâmplau acolo, dacă Dumnezeu n-ar fi cu el. Dar, pe mine mă interesa ce învață acest om, ce crede el, cum botează, ce predică... căci am văzut că Dumnezeu era cu el.

Așa că, iubiți frați și surori, când am mers în SUA, în 1958, Dumnezeu mi-a deschis ochii. Eu i-am văzut și i-am auzit pe mulți dintre evangheliștii renumiți. În adunările de seara fratele Branham era vorbitorul principal... Dimineata și la amiază, predicau alții. Eu am văzut diferența. I-am auzit pe cei ce vorbeau de dimineată, și pe cei ce vorbeau la amiază, apoi l-am văzut pe fratele Branham în adunările de seară... Am mers la fratele Branham și i-am spus: „Frate Branham, am nevoie să știu ce înveți și ce crezi tu”. Nu vreau să intru în detalii, dar numai pentru ca voi să știți că Dumnezeu hotărăște calea robilor Lui: dacă nu l-aș fi întâlnit niciodată pe fratele Branham, n-aș fi știut nimic despre Cuvântul făgăduit pentru astăzi, n-aș fi știut în ce timp ne aflăm...

Apoi iarăși, dacă mă gândesc la mulți dintre evangheliștii americani, care au fost și ei în adunările fratelui Branham... puteți începe cu Oral Roberts, să continuați cu T.L. Osborn: i-am cunoscut personal pe toți. Toți au participat la câte o adunare a lui Branham, toți au văzut lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu, dar au mers mai departe în propriile lor învățături, pe propriile lor căi. Eu nu judec, dar toți și-au zidit propriile lor împărății în cadrul Împărăției lui Dumnezeu. Fiecare se crede un om al lui Dumnezeu...

Un om al lui Dumnezeu are Cuvântul lui Dumnezeu. Un om al lui Dumnezeu pregătește calea Domnului. Mai întâi Domnul își pregătește oamenii Săi, cum s-a întâmplat după înviere, timp de 40 de zile când Domnul a vorbit celor pe care i-a chemat la slujbă. El a vorbit despre Împărăția lui Dumnezeu. Mai întâi El i-a învățat pe cei ce urmau să-i învețe pe alții. Și a început cu Moise, Psalmii și toți Profeții, și le-a arătat celor doi ucenici apoi și celorlalți, cum totul trebuia să se îplinească. Îmi place întotdeauna să spun următorul lucru: dr. Larkin a numărat 109 profeții care au fost împlinite în Noul Testament. Îmi place acest lucru. Mai întâi este o făgăduință, iar când vine vremea, aceasta se îplinește. Și cei ce sunt din Dumnezeu, cred făgăduințele lui Dumnezeu, pentru că ei sunt o parte din planul de mântuire.

Iubiți frați și surori, revenind la Exod, când Domnul Dumnezeu i s-a arătat lui Moise, făcând o afirmație minunată, referindu-se la Gen. 15.13, când Dumnezeu i-a promis lui Avraam: „după 400 de ani, Eu voi elibera poporul tău din robie”. După ce au venit și au trecut cei 400 de ani, Domnul a spus: „Îmi amintesc de făgăduința Mea”. „*Am văzut asuprirea poporului Meu.. M-am pogorât ca să-l izbăvesc*”. „Te trimit pe tine, și Eu voi merge cu tine. Ți voi dăruia două semne; și dacă nu-l vor crede pe primul, vor trebui să-l creadă pe al doilea.” Mai întâi a fost o făgăduință, iar când vremea s-a împlinit, făgăduința aceea a devenit o realitate. Știți, Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam, chiar S-a jurat pe Sine Însuși. Pur și simplu îmi place lucrul acesta. Nu vreau să mai citesc versetele, dar voi împărtăși cu poporul lui Dumnezeu de pe tot pământul... Știți, Dumnezeu a făcut legăminte: cu Noe, cu Avraam, cu Moise, cu poporul lui Dumnezeu, dar numai după ce Avraam a fost ascultător și l-a adus pe Isaac ca jertfă pe altar, a jurat pe Sine Însuși – în Gen. 22.15-16: „*Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam, și a zis: Pe Mine însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta, și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu...*”. Acum veniți cu mine în Evrei 6, unde apostolul se referă la jurământul pe care i l-a făcut Domnul lui Avraam – Evrei 6.13 „*Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul*

mai mare decât El, s-a jurat pe Sine însuși, și a zis: *Cu adevărat te voi binecuvânta, și îți voi înmulți foarte mult sămânța. Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința.*” V. 17: *„De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ”*. Dacă Dumnezeu spune ceva, ar trebui să fie de ajuns. Dar El a jurat pe Sine, ca noi să știm că a vrut să spună exact ceea ce a spus. Nimeni n-o poate schimba, nici un fel de circumstanțe n-o pot schimba. Dumnezeu a făcut un legământ, iar noi suntem poporul de legământ nou testamentar. Noi suntem sămânța duhovnicească a lui Avraam. Toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt DA și AMIN.

Frați și surori, aceasta este realitate. Dumnezeu a făcut un legământ cu noi - în Mat. 26 de la v. 26 Domnul nostru a spus: *„acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou”*. Domnul nostru Și-a vărsat propriul Său sânge, și în sângele Lui a fost viața lui Dumnezeu. El a făcut un legământ cu Biserica nou testamentară, cu poporul de legământ nou testamentar al lui Dumnezeu. Noi suntem poporul de legământ al lui Dumnezeu. Fiecare făgăduință pe care a dat-o, fiecare cuvânt al lui Dumnezeu este DA și AMIN. Credeți-!! Dumnezeu S-a jurat pe Sine însuși – în veci nu se mai poate schimba. În aceasta este ancorată adevărata credință. După aceea procedăm ca Avraam, care n-a privit la împrejurări, nu s-a uitat la sine, nu s-a uitat la vârsta Sarei, ci S-a uitat la Cel nevăzut, ca și cum L-ar fi văzut, știind în inima lui că orice promite Dumnezeu, va fi așa. Nu suntem noi convinși, tot așa? Noi știm că ceea ce a promis Dumnezeu, va fi! Nimic nu L-ar putea împiedica pe Dumnezeu să împlinească ce a promis.

Dar iată al doilea punct: dacă mergeți în Exod, acolo găsiți afirmația: *„lasă pe poporul Meu să plece.” „...am chemat pe fiul Meu din Egipt”*. *„Lasă pe fiul Meu să plece”*. Mesajul ceasului nu este adresat la general, fiecăruia, ci Dumnezeu vorbește despre poporul Său. *„Ieșiți din mijlocul lor, poporul Meu”*. *„Poporul Meu”* – nu toți, ci *„poporul Meu”*. Până în Apoc. 18.4, *„Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu”* – poporul legământului, cei ce cred făgăduințele lui Dumnezeu, cei ce cred Cuvântul lui Dumnezeu și i se conformează, care prin Duhul Sfânt sunt așezați în Trupul lui Hristos. Deci, mesajul ceasului se adresează poporului lui Dumnezeu, *„Lasă pe poporul Meu să plece!”* Și așa cum spune în Vechiul Testament, *„cei ce nu sunt poporul Meu, vor fi poporul Meu”* - și de unde li se zicea: *„Nu sunteți poporul Meu”, li se va zice: „Copiii Dumnezeului Celui viu!”* – Osea. 1.10. Și cum i-a spus Dumnezeu lui Avraam, *„în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului”*. Și iarăși accentul se pune pe făgăduință. Putem merge în Gal. 3... Întotdeauna îmi place să merg de la un verset la altul. În Gal. 3.8 spune *„Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine”*. Scriptura prevedea, Dumnezeu a prezis – neprihănirea prin credință, prin credința în Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru. *„Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine”*. V. 14: *„pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit.”* Tot timpul este vorba despre făgăduință.

Iubiți frați și surori, noi credem conform Scripturii, că fratele Branham a fost un profet făgăduit. Eu n-am mai auzit de altcineva care să fi revendicat acea făgăduință. Știu că au fost doi bărbați în trecut: unul a fost domnul Dowie, iar altul a fost domnul Lake. Unul a fost domnul Alexander Dowie, care a trăit înaintea vremii noastre. De asemenea John G. Lake, care și el a trăit înaintea vremurilor noastre. Acești doi frați văzuseră deja în Maleahi făgăduința pentru timpul acesta, dar aceasta încă nu se împlinise în vremea lor. Dar s-a împlinit în vremea noastră. Dumnezeu nu acționează niciodată prea devreme sau prea târziu – El întotdeauna vine la timp. Și, vă spun adevărul: de fiecare dată când ascult mărturia fratelui Branham, aceasta îmi atinge inima. Când el vorbește despre îngerul Domnului care a intrat în cameră, cum lumina supranaturală a intrat în cameră, cum el l-a văzut pe înger coborând din lumina aceea, ca în cele din urmă să păsească pe podea – fratele Branham îl descrie din cap până-n picioare... Îngerul Domnului a spus *„Nu te teme! Eu sunt trimis din prezența Dumnezeului Atotputernic...”*

Iubiți frați și surori, pentru noi este ușor să credem că îngerul Gavril a venit la Zaharia, pentru noi este ușor să credem că îngerul Gavril a venit la Maria, ne este ușor să credem că toată oastea cerului S-a coborât când s-a născut Hristos, Domnul și Mântuitorul, conform Luca 2.11 – oastea cerească a cântat și toată zona aceea a fost luminată de o lumină supranaturală. Însă un înger a dat vestea *„astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul”*. Apoi, dacă mergeți în Apoc. 1, o puteți citi: Dumnezeu și-a trimis îngerul ca să arate robului Său, pentru toți robii, ceea ce Dumnezeu dorește ca ei să știe. Până în ultimul capitol al cărții Apocalipsa, găsim ființe supranaturale care descoperă ceva robilor lui Dumnezeu de pe pământ. Dacă noi ne aflăm încă în zilele Bibliei, dacă Isus Hristos este Același ieri și azi și în veci, lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu în trecut trebuie să se întâmple și în vremea noastră. Dumnezeu lucrează întotdeauna în același fel.

Deci, noi credem conform Scripturii, că William Branham a fost un profet făgăduit. Și noi credem făgăduința aceea, și am primit slujba lui. Și așa cum poporul lui Israel l-a primit pe Moise ca profetul trimis de Dumnezeu, așa cum Noul Testament a început cu slujba lui Ioan Botezătorul și inimile tuturor celor ce l-au crezut pe Ioan Botezătorul și au primit mesajul lui au fost pregătite și L-au urmat pe Isus Hristos și slujba Lui... și toți cei ce L-au urmat pe Isus Hristos și slujba Lui, erau adunați în ziua Cincizecimii ca să trăiască ceea ce promisese Dumnezeu. O slujbă face legătura cu următoarea, și cu următoarea... Și noi trebuie să fim în legătură cu fiecare slujbă pe care o dă Dumnezeu, de la început până la sfârșit.

Mie mi s-a propus o mare ofertă în viață: în 1960, T.L. Osborn cred că era cel renumit evanghelist de pe pământ - el a venit la mine acasă în Krefeld, cu un automobil mare, și a vrut ca eu să-i fiu manager european, oferindu-mi un loc foarte frumos în care să locuiesc, și automobilul mare pe care-l conducea. În 1960, doar o mână

de oameni conducea un asemenea automobil, în Germania. M-a rugat să merg în Marea Britanie și să fiu managerul lui european. I-am spus că îmi trebuie ceva timp să mă decid. Și mi-a fost de ajuns o singură noapte. Dimineața m-am trezit cu propoziția: „Nu-ți vinde dreptul de întâi născut”. Ceva îmi vorbea. Nu era o voce auzibilă. „Nu-ți vinde dreptul de întâi născut”. Mă bucur așa de mult pentru asta. Indiferent cât de mare ar fi oferta, să rămânem credincioși Cuvântului lui Dumnezeu.

Iubiților, să încercăm să facem un rezumat a ceea ce am încercat să spunem aici, în această scurtă adunare. Poate unii frați vor continua...

Este de o importanță absolută să credem Cuvântul lui Dumnezeu promis pentru azi. Acesta este punctul de unire al poporului lui Dumnezeu. Unirea nu se face sub slujba niciunui evanghelist renumit, sau personalitate carismatică. Copiii făgăduinței cred cuvântul făgăduit, și ei văd făgăduințele împlinite. Dar așa cum scria apostolul Pavel corintenilor în 1 Cor. 2.13-14, vorbind despre lucrurile minunate descoperite de Dumnezeu prin Duhul Sfânt, „*Și vorbim despre ele nu cu vorbiri [cuvinte] învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebându-l o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești*”. Domnul nostru spune: „*cuvintele pe care vi le-am spus eu, sunt duh și viață*”. Dar în v. 14 citim: „*Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește*”. Numai poporul lui Dumnezeu înțelege, poporul care este în legământ cu Dumnezeu și crede făgăduințele lui Dumnezeu; și numai după ce credem ne sunt descoperite. Deci, dacă voi puteți crede Cuvântul promis pentru acest timp, îndrăznesc să spun că ați fost rânduiți mai înainte de întemeierea pământului, cum scrie apostolul Pavel în Efeseni 1, și anume că noi suntem aleși în Hristos înainte de întemeierea lumii.

Vă rog să nu tâlcuiți niciodată Cuvântul sfânt lui Dumnezeu – credeți-l așa cum este scris, și mergeți din verset în verset. Fiecare alt verset aruncă lumină asupra aceluiași subiect. Așa este cu tema despre Dumnezeu, despre botez, despre cina Domnului – despre fiecare subiect biblic trebuie să citiți locurile respective din Cuvântul lui Dumnezeu, ca să vedeți subiectul luminat de toate părțile.

Prin harul lui Dumnezeu, noi rămânem în granițele Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu. Noi nu ieșim din acest Cuvânt. Poate ar trebui să amintesc pe scurt: fie că este Apoc. 10, fie că este Mat. 25, fie că este 1 Tes. 4 - sunt atâtea neînțelegeri pentru că oamenii iau o singură afirmație, și nu o duc înapoi în Cuvântul lui Dumnezeu, și construiesc o doctrină pe o singură afirmație pe care au înțeles-o greșit. Și aceasta este marea problemă din mesaj. Dacă citiți Apoc. 10, citiți de la versetul 1 și continuați... totul vorbește despre același lucru. Dacă citiți Mat. 25, nu vă opriți la v. 5 sau 6 și începeți ceva nou, ci citiți de la v. 1 la 10, și atunci nu veți avea probleme. Dacă vă opriți și-i dați propria voastră interpretare, aveți o problemă. Deci, nu căutați probleme.

Iar în v. 10 citim „...*cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a încuiat ușa*”. Aceasta este rezumatul din Mat. 25. Nu un al 8-lea mesager. Șapte sunt suficienți. Dacă citiți Mica 5, aceasta n-are nimic de-a face cu Mireasa lui Hristos. Mica 5 vorbește despre nașterea Mântuitorului în Betleem, și continuă să vorbească despre Ierusalim, despre Israel. Deci, trebuie să lăsăm lucrurile acolo unde sunt. Dacă le scoateți din context, aveți o mare problemă. Deci, trebuie să fim atenți. În Mica 5.2 „*Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei*.” Apoi în v. 3 descrie ce se va întâmpla, și aici aveți iarăși un cuvânt cheie: „*rămășița fraților Săi se va întoarce la copiii lui Israel*”. Frații... când s-a descoperit Iosif fraților săi? El a lăsat mireasa în palat, și apoi s-a descoperit fraților Săi. Aici citim despre frații care se vor întoarce la copiii lui Israel. Fratele Branham a făcut o afirmație extraordinară. El a spus că Domnul se va „furișa” - el a folosit acest cuvânt - în timpul ospățului de nuntă, ca să se descopere celor 144 de mii care sunt frații Săi. Da... Noi suntem Mireasa, dar aici este o legătură cu „frații Săi”. Și dacă veți continua cu v. 5, vorbește despre Asiria, despre diferite lucruri. Vreți să știți care este legătura? Mergeți în Isaia 19.16-26 și veți vedea legătura.

Deci, iubiți frați și surori, este destulă încurcătură în mesajul ceasului, nu este nevoie de și mai multă. Odihniți-vă în Cuvântul lui Dumnezeu, și lăsați totul lui Dumnezeu. În momentul când vreun frate vrea să știe ceva, se ridică cu o descoperire... Mai întâi noi trebuie să ne lepădăm de noi înșine - noi nu știm nimic. Îl cunoaștem numai pe Hristos, în puterea învierii Lui.

Și fie că o credeți sau nu, iubiți frați și surori, dar când eram în camera de hotel, de mii de ori am spus „Doamne, nu știu despre ce să predic”. Eu depind de El, în ceea ce privește împărtășirea Cuvântului Său. Eu nu am nici o descoperire proprie, nici o învățătură proprie, dar afirm că am descoperirea lui Isus Hristos. Și poate că răspunderea mea este mare - am spus-o de mai multe ori: răspunderea noastră ca învățători și predicatori ai Cuvântului lui Dumnezeu, este cea mai mare și cea mai importantă de pe fața pământului. Nici un șef de stat, nici un președinte, nu are răspunderea pe care o avem noi. Slujba noastră este pentru veșnicie, pe când toți președinții sunt aleși pe o anumită perioadă, apoi, „la revedere”... Dar slujba noastră este pentru voi, ca voi să petreceți veșnicia cu Dumnezeu, în slavă.

Am mai spus de asemenea, de multe ori, că atunci când m-am întors de la înmormântarea fratelui Branham, pentru mine parcă toată lumea se prăbușise. Și în ziua înmormântării am plâns. M-am rugat, și am vorbit cu Dumnezeu. L-am întrebat pe Domnul cum poate fi pregătită Mireasa fără această slujbă? Și fratele Green cânta întruna „Numai să crezi”... Eu n-am cântat niciodată. Știți ce mă gândeam? „Omul care credea cu adevărat, este îngropat acum. Toți pot cânta, dar omul care credea este înmormântat...” Nu puteam să înțeleg. De câte ori am auzit

cântarea „Numai să crezi”! Apoi am văzut-o ca o realitate, pentru mine. Dar acum omul lui Dumnezeu era înmormântat. Vă spun, a fost ziua cea mai îngrozitoare... Dar în aceeași zi, seara, când m-am întors în camera mea de la hotel...

Eu am auzit glasul Domnului de mai multe ori... Glasul lui Dumnezeu l-am auzit o singură dată. Însă, de data aceasta nu am auzit un glas cu urechea, ci mi-a vorbit în inimă: „Acum este timpul tău, ca să dai hrana care a fost depozitată”. M-am întors în Germania, și noi am început să împărțim mesajul, am început să călătoresc la națiunile pământului, în conformitate cu însărcinarea divină pe care am primit-o. Și eu trebuie să fiu credincios acestei trimiteri.

O spun din nou: eu cred din toată inima că în slujba fratelui Branham s-a împlinit Scriptura. Și de asemenea, vă rog să rețineți pentru totdeauna, că în Mat. 17.11, Domnul nostru a confirmat făgăduința din Vechiul Testament, și a spus: „*Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile*”. Acest lucru este foarte important. Domnul nostru a confirmat făgăduința aceea în Noul Testament, după ce avusese loc slujba lui Ioan Botezătorul. Este foarte important! Deci, este o făgăduință confirmată, și acum a devenit realitate. Așa că noi credem, conform Scripturii, și cum am spus-o de asemenea, dacă noi credem ce zice Scriptura, ne va fi descoperit, și vom avea parte de ceea ce lucrează Dumnezeu acum.

Poate vom vorbi pe scurt și despre împlinirea profețiilor biblice, mâine dimineață, cu voia lui Dumnezeu. Mâine dimineață am puțin timp aici, poate între 10³⁰-11³⁰. Poate veniți mâine de la 10, ca să putem începe cu vestirea la ora 10³⁰, să nu fim sub presiunea timpului. Și eu cred că Dumnezeu ne va binecuvânta. Este atât de important să cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu prin descoperire divină, ca să vedem împlinirea Scripturii în toate aspectele...

Deci, acesta este timpul nostru, timpul vostru, ziua voastră pe care a făcut-o Domnul. Credeți ce spune El în Cuvântul Său, și vi se va descoperi – descoperirea va veni în inimă. Și așa înțelegem ce a spus Domnul nostru: „*lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea... Mă voi duce și vă voi pregăti un loc*”. El merge înaintea noastră, și este cu noi.

Aș dori să ne rugăm. Să ne ridicăm. Poate că frații vor continua. Haideți să ne rugăm împreună. [...frații se roagă]

Vă rog, nu ratați vremea cercetării din partea lui Dumnezeu. O repet, în Numele Domnului: nu ratați vremea cercetării din partea lui Dumnezeu. Acesta este timpul lui Dumnezeu în care poporul lui Dumnezeu să cunoască planul lui Dumnezeu, să cunoască voia lui Dumnezeu, să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu prin descoperire divină, și să-L cunoască pe Isus Hristos în puterea învierii Lui. A sosit vremea ca puterea lui Dumnezeu să se manifeste. Haideți să credem împreună, și să și primim împreună. În Numele scump al lui Isus Hristos, Domnul nostru. Aleluia. Slavă lui Dumnezeu. Amin. Puteți lua loc.